

CHARLES DICKENS

Marile speranțe

În românește de
VERA CĂLIN

Editura HERRA

I

Din numele de familie al tatălui meu, Pirrip, și din numele meu de botez, Filip, limba mea de copil n-a izbutit să scoată alt cuvânt mai lung și mai lămurit decât Pip. Și fiindcă eu îmi spuneam Pip, Pip am rămas.

Susțin că Pirrip este numele de familie al tatălui meu, bizuindu-mă pe autoritatea pietrei de pe mormântul lui și pe spusele surorii mele, doamna Joe Gargery, soția fierarului, întrucât nu mi-a fost hărăzit să-mi văd vreodată părinții și fiindcă nu mi-a căzut niciodată în mână vreun portret de-al lor (căci au trăit amândoi cu mult înainte de epoca fotografiilor), primele imagini despre ei mi le-am plăsmuit, în chip nelogic, după pietrele de pe mormântul lor. E ciudat că forma literelor de pe piatra tatii mă făcea să văd un om oacheș, scurt și îndesat cu părul creț și negru. Iar trăsăturile și caracterul inscripției: „De asemeni și Georgiana, soția celui de mai sus“, mă duseră la concluzia copilăroasă că mama era pistruiată și bolnăvicioasă. Cât despre cele cinci mici romburi de piatră, lungi fiecare de câte un picior și jumătate, care se înșirau frumos alături de mormântul părinților, în amintirea celor cinci frățiori ai mei, care au renunțat foarte de tim-